

MERKTEKEN
VAN DE
DOOD

MASCHA SCHOONAKKER

Merkteken van de dood

is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Mascha Schoonakker

Omslagontwerp: Designs by Lotte

Tekstredactie: Willowtreez Publishers

Zetwerk: Jen Minkman

Heruitgave onder DVP: juli 2024

NUR: 285

ISBN: 9789403754031

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

I

*T*ijd glipt als zand tussen je vingers door. Letterlijk. Gwen volgde met haar wijsvinger de welving van de zandloper, tuurde door het glas heen naar het levenszand dat vanuit het bovenste reservoir naar beneden viel. Op de bodem lag al een vingertophoog bergje. Minstens drie keer zoveel bevond zich bovenin. Ze streek over de gegraveerde letters van haar eigen naam en liet de zandloper zakken. Voorlopig hoefde ze zich nog geen zorgen te maken over het verstrijken van haar tijd.

Ze zette de zandloper naast zich neer, op de rand van de sokkel, en keek tegen de doolhof van kasten aan die zich voor haar uitstreckte. Het overgrote deel ervan ging gehuld in schaduwen doordat het buitenlicht nauwelijks door de glas-in-loodramen drong. Dag was niet te onderscheiden van nacht, wat de Tijdzaal tijdloos maakte. Het geheel had iets sereens waar ze na al die jaren nog steeds van kon genieten.

Met lichte tegenzin liet ze zich van de sokkel afglijden, onder de beschermende vleugels van Chronos vandaan. Spinrag kleefde aan haar schouder. Ze veegde het ervan af en draaide zich om naar het beeld van de Griekse god. Zijn zeis hing als het zwaard van Damocles boven haar hoofd. Desondanks voelde ze zich er allerminst door bedreigd. Zijn engelenvleugels waren half om zijn lichaam gevouwen en reikten naar haar als om haar te omsluiten. Hij waakte over haar.

Dat was tenminste wat ze zichzelf voorhield.

Ze pakte haar zandloper op en liep ermee langs de doolhof richting de uitgang. Halverwege sloeg ze een zijpad in. Ze telde de kasten tot ze bij de vijfde kwam. Macht der gewoonte. De lege plek op de middelste plank had ze met haar ogen dicht nog kunnen vinden. Op het moment dat ze haar zandloper terugzette, schoot er een blauwe flits door haar blikveld; kort en fel, als de weerspiegeling van zonlicht op de wijzerplaat van een horloge.

Ze verstarde. Weer ving ze die flits op. Ze keek opzij en duwde haar zandloper verder op de plank tot hij tegen de achterwand van de kast tikte, haar blik strak op het einde van het gangpad gericht. Ze had dat licht eerder gezien, vaak genoeg zelfs, en wist precies wat het betekende. Werk voor haar vader. Iets waar zij zich niet mee hoorde te bemoeien. Toch kon ze haar ogen er niet van afwenden. Ze verbrak het contact met haar zandloper en liep aarzelend verder. Even kijken wat er aan de hand was, kon vast geen kwaad.

Als in reactie op haar aanwezigheid versterkte het licht met elke stap die haar dichterbij bracht, tot zelfs de kasten aan de overkant in een saffierkleurige gloed baadden. Voor de laatste kast bleef ze staan. Ze boog zich naar de planken toe en blies het stof van de zandlopers die er stonden uitgestald.

De middelste was de enige in de rij waarvan het glas omhuld werd door een blauwe gloed en de enige waarvan het bovenste reservoir leeg was. De tijd zat erop. Langzaam doofde de gloed. Schitterend, maar droevig. Droevig voor de nabestaanden. Ook al kon ze aan de flinke

berg op de bodem zien dat de eigenaar een lang leven geleid had. Het werd pas echt droevig als daaronder vrijwel niets had gelegen.

Voorzichtig nam Gwen de zandloper van de plank af. Turend in het glas ving ze schimmige beelden op van verdriet en tranen met daarachter het goud van het levenszand. Wat niet zou moeten. Ze schudde hem zacht door elkaar. Het zand hoorde te verdwijnen. Ze tuurde dieper in het glas, zoekend naar een glimp van haar vader. Hij zou daar moeten zijn, bij die stervende om diens ziel op te vangen, maar ze zag hem niet. Ze schudde nogmaals, hopen hem te zien verschijnen in de zandstorm die daarbinnen woedde. Het zand dwarrelde naar beneden en bleef roerloos op de bodem liggen.

Als hij niet opschoot, kwam hij te laat.

Een kille tochtvlaag blies de haren uit haar nek, maakte haar adem zichtbaar. Ze draaide zich om en vernauwde haar ogen. ‘Wie is daar?’

De enige reactie die ze kreeg, was de echo van haar eigen stem. ‘Xander?’

Ze luisterde ingespannen. Niets. Geen schuifel, geen geritsel, geen ademhaling. Als er iemand was geweest dan had ze dat gehoord, zelfs als diegene zich helemaal aan de andere kant van de zaal bevond.

Toch vertrouwde ze het niet.

‘... *Gwendy*...’

Ze dook ineen, haar armen beschermend om de zandloper heen geslagen, en werd vol getroffen door een zilveren nevel. Ijskoude slierten grepen dwars door haar middenrif, drongen haar longen binnen en persten de lucht eruit. Ze sperde geschokt haar ogen wijd open. De zandloper in haar armen verkruiemde, en met de volgende teug lucht die ze naar binnen zoog, ademde ze een flard van de aswolk in.

‘*Zo naïef*,’ siste een stem links van haar. ‘*Zo zwak*.’ Rechts van haar. ‘*Zo gemakkelijk te beïnvloeden*.’ Overal om haar heen.

Gwen scheurde zich los uit de greep en deinsde buiten handbereik. Welke idioot had er hier in hemelsnaam een ziel losgelaten?

De fluisteringen vloeiden over in een zacht gegniffel. De nevel werd compacter, begon menselijke vormen aan te nemen. Hoofd, schouders, romp. Iets wat leek op een stel handen reikte naar haar. Ze dook eronderdoor, wankelde en stootte met haar schouder tegen de kast. Een pijnscheut schoot door haar arm. Glaswerk rinkelde. De kast wiebelde krakend heen en weer. Verschrikt greep ze naar de planken om te voorkomen dat hij omver viel.

Ze hoorde het hout eerder breken dan dat ze het zag en beroofd van haar houvast tuimelde ze voorover, omgeven door een regen van zandlopers. De reservoirs sloegen in honderden scherven kapot op de tegels. Levenszand vloeiende naar buiten. Blootgesteld aan de lucht loste het op in het niets en wat achterbleef was een gebroken, leeg omhulsel.

Ademloos keek ze naar het glas terwijl ze probeerde te bevatten wat er zojuist was gebeurd. Het gefluister om haar heen zwol aan, gaf haar nauwelijks de tijd om het te verwerken. Hij fluisterde haar naam, dreigend, treiterend.

Gwen drukte haar handen tegen haar oren. ‘Houd op!’

Een onzichtbare kracht wierp haar tegen de vlakke. De scherven sneden in haar rug en armen. Ze rolde zich op tot een bal, haar armen over haar hoofd heen geslagen. Slierten streken langs haar gezicht, speelden met haar haren, en drongen als naalden haar huid binnen.

Haar longen verkrampten, haar spieren verlamden. Ze probeerde haar armen op te heffen om de nevel van zich af te slaan, had er de kracht niet voor. Een zelfvoldaan gefluister vulde haar oren, al snel overstemd door geruis. Steeds groter wordende vlekken slokten haar zicht op.

‘Gwendolyn!’

De geur van sinaasappel en kaneel. Vingers boorden zich in haar schouders, trokken haar uit de mist en sleurden haar overeind. Iemand greep haar gezicht, draaide het een kwartslag naar links en naar rechts en liet het toen weer los. Ze schommelde op haar benen. De temperatuur steeg. Elke ademteug die ze wanhopig naar binnen

zoog, voelde als smeltende sneeuw in plaats van de eerdere ijsscherven. Bevend liet ze haar handen zakken en keek op. ‘Pap?’

Hij stond met zijn rug naar haar toe. Ze hoorde de schakels van zijn ketting rinkelen toen hij het sieraad rond zijn nek hing. De nevel was verdwenen. Haar vader hield zijn hoofd gebogen en keek roerloos naar de scherven, naar de doffe houders van de zandlopers en de naamplaatjes. Zonder het levenszand waren de zandlopers niets, hadden ze niets van hun oorspronkelijke pracht. Van hun ziel beroofd. En tussen dat alles waren vegen as te vinden, als laatste herinnering aan de enige zandloper die verder vergaan was dan de rest, omdat haar vader hier was, en niet waar hij had moeten zijn.

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg hij. De kilte in zijn stem liet een rilling over haar rug rollen.

‘Het... het was een ongeluk.’

Hij draaide zich met een ruk naar haar om. ‘Een ongeluk?’ De klap in haar gezicht kwam zo onverwachts dat ze zich er niet eens tegen kon beschermen. ‘Je had hier niets te zoeken.’

Gwen streek voorzichtig met haar vingertoppen over haar schrijnende wang.

Zijn priemende wijsvinger bewoog vlak voor haar gezicht heen en weer. ‘Ik wil niet dat jij je hier *ooit* nog een keer waagt. Is dat duidelijk?’

‘Ja, papa,’ zei ze zo zacht dat ze het zelf amper verstond. ‘Het spijt me.’

Hij snoof. ‘Spijt? Daar heb ik niets aan.’ Hij keerde zich van haar af en keek naar de vloer, naar de ravage die ze had aangericht, zijn hand tegen zijn zij gedrukt alsof hij pijn had.

De vraag of hij in orde was stierf onuitgesproken op haar lippen, wetend dat ze er toch alleen een snauw voor terugkreeg als ze hem stelde.

Haar vader knielde hoofdschuddend op de grond en raapte een voor een de scherven bij elkaar. ‘Hier gaan we problemen mee krijgen.’

‘Misschien weten ze het nog niet en kunnen we het op tijd oplossen. Ik kan –’

Jij,’ onderbrak hij haar, ‘hebt al genoeg gedaan. Ga naar je kamer voordat je nog meer schade aanricht.’

‘Maar...’

‘Nu!’

Gwen deinsde achteruit. Ze trapte op een scherf en kromp ineen toen die met een luide krak onder haar schoenzool versplinterde. Haar vaders schouders spanden zich bij het geluid. Ze wachtte niet af en maakte zich zo snel mogelijk uit de voeten.

2

Als in trance staarde Max voor zich uit, zijn hoofd rustend op zijn hand terwijl hij zijn pen over de lijnen van het natuurkundeschrift liet dansen. Hij keek er niet naar. Een fractie van zijn bewustzijn bevond zich op dat moment in het klaslokaal, terwijl de rest tien minuten geleden al was afgedwaald, zwerfend door de doolhof van kasten in een kathedraalachtige ruimte. Niets ervan kwam hem bekend voor en toch kon hij het zich haarscherp voor de geest halen. Van de versteende gedrochten in de nissen tot de stofdeeltjes die in de zwakke bundels zonlicht warrelden. Of was het maanlicht? Hij kon het niet goed zien.

‘Max Verburg!’

Hij schoot verschrikt overeind. Zijn pen kletterde op de grond.

Mevrouw de Keyzer gaf met haar vlakke hand een klap op het schoolbord. ‘Het bord is *hier* te vinden, niet op het achterhoofd van Eva.’

Zijn wangen gloeiden, wat zo mogelijk verergerde toen Eva geamuseerd over haar schouder keek. Links en rechts van hem klonk gegniffel. Vlug keek hij weg. Hij zakte iets onderuit op zijn stoel om uit haar zicht te verdwijnen en sloeg de bladzijde van zijn schrift om. De afgelopen veertig minuten had hij nog geen zinnig woord opgeschreven. Al die tijd had hij doelloos getekend. Zandlopers; gloeiend, vallend, gebroken. Zand sijpelde door de barsten naar buiten. In zijn verbeelding had het de kleur van verpulverd goud gehad. Op papier was het zwart. De kleur van de dood.

Hij wreef in zijn ogen en klemde zijn pen steviger vast. Met moeite lukte het hem zich te focussen op de stem van De Keyzer. Ze had ook zo'n verschrikkelijk monotone stem. Na nog geen vier zinnen dreigde hij al terug te vallen in die trance. Hij ging weer wat rechter zitten en legde zijn hoofd op zijn hand. Schuin voor hem veegde Eva haar haren van haar schouders af en boog zich fluisterend naar Rianne toe. Rianne grinnikte. Ze krabbelde wat op een papiertje en schoof het over de tafel terug. Eva las het met die groene ogen van haar. En dan die halo van zonkleurig haar eromheen...

'Max!' onderbrak de Keyzer zijn gedachten. 'Als je nu niet oplet-' De schoolbel kapte haar af en dat wat ze ook had willen zeggen ging verloren in het rumoer dat daarop volgde. Mevrouw de Keyzer probeerde nog eenmaal vergeefs boven het lawaai uit te komen en nam toen hoofdschuddend plaats achter haar bureau.

Max griste zijn spullen bij elkaar en probeerde al lopend zijn boeken in zijn tas te proppen. Hij versnelde zijn pas zonder Eva uit het oog te verliezen. Misschien moest hij vragen of ze vanmiddag iets te doen had. Dat klonk toch niet opdringerig?

'Eva.' Hij rende tegelijk met een ander door de deuropening heen en knalde met zijn schouder tegen de deurpost. Zijn spullen vlogen uit zijn handen en schoven over de vloer de gang door.

Achter hem lachte iemand. 'Ja hoor, Max. Gooi daar maar neer. Daar ligt het prima.'

‘Houd je kop,’ gromde Max terug. Hij zakte op zijn knieën en raapte zijn agenda op. De bladzijden waren dubbelgevouwen. Met zijn duim streek hij de kreukels glad, net zolang tot al zijn klasgenoten hem gepasseerd waren. Hij klapte het boekje dicht en keek hen na. Al vanaf de eerste schooldag leken ze hem gebombardeerd te hebben tot het sulletje van de school. Hij had er zelf vijf jaar voor nodig gehad om te beseffen dat ze misschien nog gelijk hadden ook.

‘Stomme idioot,’ mompelde hij tegen zichzelf. Hij schoof zijn agenda in zijn tas en gooide daar zijn etui achteraan. Als er hier over tien jaar een reünie werd gehouden en zijn klasgenoten keken ter voorbereiding oude klassenfoto’s terug dan zouden ze zich waarschijnlijk afvragen wie die donkerblonde knul was die daar op het hoekje stond. Net iets meer afgezonderd van de rest alsof hij er niet helemaal bij hoorde. Hij dus.

Hij ritste zijn tas dicht en krabbelde overeind. Tegen de tijd dat hij zijn kluisje bereikte, was hij weer enigszins gekalmeerd. Hij hurkte neer bij het onderste deurtje en opende het, verruilde de helft van zijn boeken voor zijn lunch.

Een paar zwart-witte sneakers kwam naast hem staan. ‘Interessante les, vond je ook niet, Max?’

Rianne. Hij hoorde de plagerige lach in haar stem. ‘Ik zat gewoon voor me uit te staren, oké? Mevrouw de Keyzer loent een beetje, ze kan nooit gezien hebben naar wie ik keek.’

‘Loent een beetje?’ Rianne gniffelde. ‘Ze kijkt hartstikke scheel, man.’ Ze ging op de toppen van haar tenen staan om tot achterin haar kluisje te kunnen reiken. ‘Zij mag dan praktisch blind zijn, de rest van ons is dat niet.’

Die zat.

Waarom verdedigde hij zichzelf nog? Voor zijn klas viel niets verborgen te houden.

Hij sloot zijn kluisdeurtje en stond op, knalde daarbij met zijn hoofd tegen de openstaande deur van die van haar. Sissend kromp hij ineen, met zijn handen tegen zijn slapen gedrukt. *‘Shiitt.’*

‘Jezus.’ Het vermaak was abrupt uit haar stem verdwenen. ‘Gaat het?’

Hij verbeet de pijn en wreef over zijn hoofd. ‘Ja. Ja, het gaat.’ Wie keek er dan ook niet eerst naar boven voor hij opstond? Sukkel.

‘Misschien moet je er iemand naar laten kijken.’ Rianne schraapte wat ongemakkelijk haar keel. ‘Het bloedt.’ Haar ogen schoten naar zijn voorhoofd en meteen weer langs hem heen. ‘Best erg.’ Ze drukte de rug van haar hand tegen haar mond.

Zo erg kon het toch niet zijn? Hij dook de toiletten aan de andere kant van de gang in en gooide de deur achter zich dicht. Hij draaide de kraan alvast open, boog over de wastafel heen naar de spiegel. Langzaam verminderde de hoofdpijn en verdwenen de vlekken van zijn netvlies. Hij bestudeerde zijn voorhoofd, kon op het eerste gezicht niets ontdekken. Hij streek zijn haar opzij, van de ene kant naar de andere kant en weer terug. Geen wond. Zelfs geen bloed. Waar maakte ze zich dan zo druk over? Er was helemaal niets te zien.

3

Gwen drukte haar handpalmen tegen de spiegel. Haar rechterwang gloeide als een eerstegraads brandwond waar drie vuurrode strepen van haar oor tot halverwege haar kaak liepen. Het was haar schuld. Als ze naar haar verstand had geluisterd, was ze nooit blijven treuzelen in de Tijdzaal. Als ze dat blauwe licht gewoon genegeerd had, was ze nooit tegen die rotkast gevallen. Eén vergane ziel was een probleem, maar wat ze nu hadden, was een regelrechte ramp.

Ze haalde haar nagels langs het gladde oppervlak en liet haar adem in een lange zucht ontsnappen. De condenslaag die ze daarmee over de spiegel blies vervaagde haar reflectie. Met zelfverwijt loste ze niets op. Het maakte niet uit wie er schuldig was, ze zouden er allemaal voor opdraaien.

Een zacht gepiep klonk achter haar. Ze trok haar handen terug en draaide zich om. Sim piepte nogmaals, zijn boomerkop gekanteld terwijl hij haar bestudeerde.

‘Wat?’ Ze prikte hem plagend in zijn flank.

Hij hapte naar haar hand zonder door te bijten en zakte kwispelend door zijn voorpoten.

‘Wat moet je dan?’ Ze gaf een speels rukje aan zijn staart.

Hij rolde op zijn rug, spartelend met zijn pootjes. Zijn tong bungelde als een lap vlees uit zijn bek.

Grinnikend knielde Gwen op de grond. Ze kriebelde zijn buik. Alsof hij wist dat ze zich rot voelde en haar probeerde op te vrolijken. Juist daarom barstte ze ineens in tranen uit.

Sim piepte.

Ze tilde hem op en drukte hem stevig tegen zich aan.

‘Wat is er?’

Ze verstijfde. Sim begon zacht te grommen.

‘Gwen?’ De stem kreeg iets dwingend toen ze niet reageerde.

Haastig veegde ze met de muis van haar hand langs haar ogen. ‘Wat kom je doen, Xander?’ vroeg ze zonder om te kijken. Ze probeerde zo nonchalant mogelijk te klinken, deed net alsof er niets vreemds aan was dat ze op de grond zat te janken.

Haar broer liep de kamer binnen. ‘Wat is er?’ vroeg hij opnieuw. ‘Waarom ben je niet op school?’

‘Even geen behoefte aan.’

‘Hoezo niet? Je hebt hemel en aarde bewogen om naar school te mogen en vervolgens spijbel je. Je spijbelt de laatste tijd wel erg vaak. Waarom?’

Omdat naar school willen gaan – normaal willen zijn – een gigantische vergissing was geweest.

Ze zei niets, wist zo ook wel dat hij anders triomfantelijk zou zeggen: *Ik zei het je toch?*

‘Is er iets gebeurd?’

‘Nee.’ Ze zette Sim neer. Hij drentelde nerveus om haar heen voor hij plat op zijn buik op de grond ging liggen. ‘Ik had alleen iets laten vallen.’ Ze krabbelde overeind, waarbij ze er angstvallig voor zorgde met haar rug naar Xander toegedraaid te blijven. Via de spiegel bleef ze hem in de gaten houden, hopen dat hij snel genoeg zijn interesse verloor.

Hij pakte een Boeddhabeeldje uit haar boekenkast. Ogenscheinlijk gefascineerd bestudeerde hij het en liep ermee door de kamer, tot hij te dicht in de buurt kwam van Sim. De hond sprong blaffend overeind.

Xander rolde met zijn ogen. Hij zette het beeldje neer op haar nachtkast. ‘Volgens mij zit er een steekje los bij dat mormel van je.’

‘Je maakt hem zenuwachtig.’

Hij duwde Sim met zijn schoen aan de kant. Die zag het als een openlijke aanval en zette er prompt zijn tanden in. ‘Los!’ Xander stak zijn vingers tussen Sims kaken en wrikte ze van elkaar. ‘Stom beest.’ Hij gaf de hond een tik op zijn neus.

‘Doe normaal,’ snauwde Gwen.

‘Voed hem dan fatsoenlijk op.’

‘Jij verpest hem.’

‘Ik doe niks!’

Gwen tilde Sim van de grond en hield hem veilig in haar armen. ‘Je zit hem te stangen.’

Hij ging er niet tegenin, wat hij normaal wel gedaan zou hebben. Voorzichtig keek ze op en zag hem naar haar wang kijken.

Hij zuchtte. ‘Je snapt zo onderhand toch wel dat je geen dingen moet doen die hem kwaad kunnen maken?’

‘Het was niet mijn schuld.’ De woorden hadden haar mond al verlaten voor ze besepte wat ze had gezegd. Het was niet haar schuld. Dacht ze dat echt?

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Ik...’ Ze sloot heel even haar ogen, zag de zandloper tussen haar vingers verkruimelen en opende ze weer. ‘Er is weer een zandloper vergaan.’

‘Wat?’

Ze schraapte haar keel om zichzelf verstaanbaarder te maken. ‘Er is weer een zandloper vergaan.’ Nog altijd was haar stem niet meer dan een schorre fluistering. ‘Vanochtend.’

Zijn pupillen zonken weg in het bruin van zijn irissen. ‘Dat is al de derde deze maand,’ zei hij. ‘Nu zullen we de Raadsheren wel op ons dak krijgen.’

Dat sowieso, maar niet vanwege die ene zandloper. ‘Ik heb er ook een paar gebroken,’ bekende ze.

Zijn kaak verstrakte. Verder deed of zei hij niets.

‘Ik viel.’

‘Je viel?’ Hij snoof schamper. ‘Of werd je geduwd?’ Weer flitsten zijn ogen naar haar wang.

Ze schudde haar hoofd. Dit keer viel haar vader niets te verwijten. ‘Ik viel. Een vrije ziel... Hij kwam op me af en ik... ik...’

‘Hoeveel?’

‘Ik weet het niet. Een hele plank. Het zullen er wel een stuk of tien, twaalf geweest zijn.’

Hij wreef langs zijn kaak. ‘Shit.’

Was dat alles wat hij erop te zeggen had? ‘De Raadsheren...’ Ze frunnikte aan Sims halsband. ‘Wat gaan ze doen?’ Stel dat ze haar er de schuld van gaven... Het zou niet de eerste keer zijn dat ze als straf iemand van z’n ziel beroofden.

‘Maak je geen zorgen,’ suste Xander. ‘Ze houden jou er echt niet voor verantwoordelijk. Het enige wat ze zullen doen, is pa ontbieden om hem te zeggen dat hij het moet oplossen. Dat is alles.’

Zoals hij het zei, klonk het zo simpel, terwijl het zo simpel helemaal niet was. Zeker niet bij de Raadsheren. Ze mochten haar familie niet. Het ongeluk van vanochtend zouden ze zonder aarzelen aangrijpen als een onverwachte mogelijkheid om hen weg te werken.

‘We lossen dit op, echt.’ Xander stak zijn hand naar haar uit.

In een reflex dook ze voor hem weg.

Hij trok geschrokken zijn hand terug. ‘Sorry. Ik wilde niet... Ik bedoelde niet...’

Shit, dat weet ik toch. Haar reactievermogen stond op scherp. Daar kon ze niets aan doen. ‘Het spijt me. Het ging per ongeluk.’ Hij had nog nooit naar haar uitgehaald en toch reageerde ze ook al zo op hem.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Laat maar. Ik begrijp het.’ Hij liep achteruit en gaf haar daarmee wat meer ruimte. ‘Dat neemt niet weg dat ik me zorgen om je maak.’

Hoeft niet. Ze slikte de woorden in.

‘En niet alleen om jou.’

Daar gaan we weer.

‘Ik weet wat je denkt,’ zei Xander met een lichte zweem van ergernis. ‘En wanneer dringt het eens tot je door dat ik gelijk heb? Kijk naar wat er vandaag is gebeurd. Hij is afgeschreven. Iemand moet hem vervangen voor hij er een grotere puinzooi van maakt.’

Gwen keek schuins naar hem op. ‘Jij.’

‘Ik, ja. Of wilde jij je aanbieden?’ Hij lachte kort. ‘Zie je het voor je?’

Nee.

‘Dat dacht ik ook,’ zei hij, haar stilzwijgen juist interpreterend. Hij opende de deur naar de gang. ‘Als hij mijn hulp nodig heeft dan hoeft hij daar alleen maar om te vragen.’

En dat was nou net onderdeel van het probleem. Hij wist zo ondertussen toch ook wel beter dan te denken dat hun vader tegenover hem zou toegeven dat hij het werk niet aankon? ‘Wat ga je doen?’

‘Nadenken.’ Hij keek haar recht aan terwijl hij dat zei, bijna alsof hij verwachtte dat ze ertegenin zou gaan. Wat ze niet deed, en misschien wel had moeten doen. Als het alleen bij nadenken bleef, was er niets aan de hand. Het waren de dingen die daarna konden gebeuren waar ze zich zorgen over maakte.

4

*D*raai je om. *Ga terug.* De knoop in haar maag trok strakker. Ze liep stug verder, de hoek om, tot voor de dubbele deuren van de eetzaal. In gedachten telde ze tot tien, vervolgens tot twintig. Tegelijkertijd probeerde ze zichzelf ervan te overtuigen dat ze beter kon weggaan. Niet voor het eerst vervloekte ze haar gebrek aan rebellie. Als ze tenminste een beetje op Xander had geleden, had ze het gedurfd weg te blijven nadat haar vader om haar had gevraagd.

Ze draaide haar schouders naar achteren en rechtte haar rug. Ze duwde de deuren open en nog voor ze goed en wel over de drempel heen was, was ze haar moed alweer kwijt. *Ga. Nu kan het nog.*

De deur viel achter haar dicht en met kleine, aarzelende stappen liep ze verder. Waar de Tijdzaal koel was, was de eetzaal kil. Waar in de eerste een serene rust heerste, was het hier akelig stil. Ze kwam hier niet graag. Het enige wat erin stond qua meubilair was een tafel in het midden met eenentwintig stoelen. Tien aan de ene kant, tien

aan de andere kant, één aan het hoofd. Een wit tafelkleed was over de lengte neergelegd en om de zoveel stoelen stond een kandelaar met brandende kaarsen.

Alleen de stoel aan het hoofd was bezet. Haar vader keek op bij het horen van haar voetstappen. Hij zette zijn wijnglas neer. Zijn haar piekte alle kanten op en zijn ogen... Ze schrok van de wanhoop die daarin verscholen lag.

Hij stond haastig op, zichzelf ondersteunend door de rugleuning van zijn stoel vast te houden. Hij mankte een beetje toen hij naar de stoel aan zijn rechterhand liep en weer viel het haar op dat hij pijn leek te hebben. ‘Gwendolyn.’ Er zat een scheur in zijn gewaad. Het zwart fladderde om hem heen als de vleugels van een gewonde kraai. Hij schoof de stoel naar achteren. ‘Kom, ga zitten. Je was er niet bij de lunch. Heb je honger? Zal ik iets te eten voor je laten halen?’

Ze ging zitten terwijl ze haar blik strak op de tafel gericht hield. ‘Ik hoef niets.’

Hij schoof de stoel voorzichtig voor haar aan. ‘Je moet iets eten. Ik stuur Emily wel naar de keuken voor je. Zij –’

‘Ik hoef niets, pap.’ Met dat ze de woorden eruit flapte, besepte ze dat ze hem misschien niet had moeten onderbreken.

Haar vader zuchtte. ‘Het spijt me, voor vanochtend. Ik had zo niet mogen reageren. Ik had zo niet willen reageren, maar ik schrok van die kapotte zandlopers.’

Gwen ontspande enigszins. ‘Het geeft niet. Ik begrijp het.’

Hij legde zijn hand op haar kruin en streek haar haar glad. Het gebaar had iets ongemakkelijks, ook al bedoelde hij het goed. Hij ging zitten aan het hoofd van de tafel en legde een zwart doosje tussen hen in. ‘Ik heb iets voor je, Gwendy.’ Hij schoof het naar haar toe. Zijn blik flitste naar haar wang, haperde even, en schoot er vervolgens weer langs. ‘Maak maar open.’

Ze keek ernaar, en kon al wel raden wat erin zat. Ze wilde het niet hebben. Toch trok ze het dichterbij en liet het daar ongeopend liggen. ‘Bedankt.’

‘Heb jij toevallig vanochtend een gevuld zielenflesje laten vallen?’ vroeg hij toen. ‘Per ongeluk?’

Als dat zo was dan zou ze echt niet zo onverstandig zijn om meteen daarna naar de Tijdzaal te rennen zonder het eerst op te lossen. ‘Nee, ik ben niet in de buurt geweest van die flesjes.’

‘Dat dacht ik al.’ Haar vader pakte zijn wijnglas op en zwenkte de inhoud peinzend in het rond. ‘En Alexander zei dat hij bij Kamil en Laila was vanochtend. Misschien was het Emily, om schoon te maken.’

‘Emily weet dat ze niet in de Kristalzaal bij de flesjes hoeft te komen,’ zei Gwen voor ze er erg in had. ‘Net zoals ze weet dat ze niet in de Tijdzaal hoeft te komen.’ Hij zocht een zondebok voor iets wat hij heel waarschijnlijk gewoon zelf had gedaan. Het was nou niet bepaald ondenkbaar dat hij de kurk zelf niet goed in een flesje had gedrukt. ‘Mag ik gaan? Ik moet nog huiswerk maken.’

‘Hoe kun je nou weten wat je huiswerk is? Je bent niet eens naar school gegaan.’

‘Het staat op internet. Digitaal klassenboek.’

Haar vader zette zijn glas op tafel en streek peinzend langs de steel heen en weer. ‘Waarom heb je vandaag gespijbeld? Je wordt toch niet gepest? Want als dat zo is...’ Zijn stem stierf weg.

‘Ik word niet gepest.’ In elk geval niet recht in haar gezicht. Ze had heus wel door dat er achter haar rug om over haar gesproken werd, wat te verwachten was. Zolang ze haar verder met rust lieten, deerde het haar niet zoveel.

Haar vader reikte naar het doosje en tikte ertegen zodat het een halve centimeter dichterbij kwam te liggen. ‘Wil je niet weten wat daarin zit?’

‘Ik kijk er straks wel naar.’

‘Maak nou maar open.’

Hij zou haar niet eerder weg laten gaan. Ze pakte het doosje op. Haar vingers beefden zo erg dat het haar een paar pogingen

kostte om het deksel te openen. Een zilveren ketting met daaraan een bescheiden, diamanten hangertje lag op een stuk fluweel.

Haar vader stond op en liep om de tafel heen tot hij achter haar stond. Hij pakte de ketting uit het doosje en hing hem om haar nek. ‘Van je moeder geweest.’ De hanger voelde koud op haar huid. ‘Hij staat je prachtig.’ Hij liet haar haar over de ketting heen vallen. ‘Je lijkt als twee druppels water op haar, weet je dat?’

Gwen opende haar mond, maar kon niets uitbrengen.

Hij knielde naast haar stoel. ‘Het spijt me echt,’ zei hij. ‘Ik weet dat het niet jouw schuld was. Ben je boos?’

Ze schudde haar hoofd, slikte verwoed tegen het brokgevoel in haar keel.

‘Je bent teleurgesteld.’

Daar kon ze niets tegenin brengen. ‘Mag ik alsjeblieft gaan?’

Hij pakte haar hand om haar nog net iets langer daar te houden. ‘Is er niets wat ik voor je kan doen?’ Zonder op antwoord te wachten, pakte hij zijn portemonnee en hield haar een paar briefjes voor. Ze maakte geen aanstalten het geld aan te nemen, dus propte hij het in haar hand. ‘Doe er iets leuks mee.’

Gwen vouwde haar vingers rond het papier, verkreukelde het. Aannemen was de enige manier om hier zo snel mogelijk weg te kunnen. Door haar vaders pogingen zijn schuldgevoel af te kopen te accepteren. Of in elk geval te doen alsof. Ze had hem allang vergeven omdat ze begreep dat de schok van de gebroken zandlopers hem hadden belet helder na te denken. Hij verpestte het met die ketting en dat geld. Alsof hij alleen haar vergeving kon krijgen door haar te overladen met cadeaus, maar zo werkte het niet.

‘Je mag gaan,’ zei hij uiteindelijk met hoorbare tegenzin.

Ze stond zo snel op dat ze bijna struikelde over haar eigen voeten. Haar handen hield ze krampachtig gebald. Ze versnelde haar pas en liep weg, weg uit die verstikkende ruimte.

Voorzichtig tastte ze het in het hout gesneden reliëf af. De bloemen, de symbolen, de sterren. Ze raakte de sleutel aan die uit het slot stak. De doos van Pandora.

Ze draaide de sleutel om en opende het deksel van het kistje. Haar vingers trilden toen ze de ketting rond haar hals lospeuterde en hem tussen de andere sieraden legde. De rug van haar hand streek langs een armband. Als gestoken liet ze de ketting los en keek in de kist. De armband lag daar maar, tussen de oorbellen, kettingen, ringen en al het andere. Ze liet haar hand zakken en plukte de armband met duim en wijsvinger tussen de rest vandaan. Hoe dichterbij ze hem bracht, hoe scherper haar reflectie in het zilver werd.

Voor ieder ander waren de sieraden doodgewone voorwerpen. Voor haar waren ze veel meer dan dat. Een stukje van haar moeder. En toch was het niet haar moeders stem die ze hoorde toen ze zich afsloot voor de rest. Ze hoorde haar vader die zei dat het hem speet, die haar beloofde dat vanaf nu alles beter zou worden.

Ze liet de armband los. Kletterend viel hij tussen de andere sieraden. Aandenkens aan al die keren dat hij zijn beloftes brak en haar nieuwe beloftes gaf. Ze klapte het deksel dicht en schoof het kistje onder haar bed. Het zou haar benieuwen hoe lang het dit keer ging duren voor ze het weer tevoorschijn kon halen.

Ze greep de rand van haar bed vast en trok zichzelf overeind. Bij de prullenbak bleef ze staan. Ze graaide in haar broekzak en haalde daar het papiergeld van haar vader uit. Zonder te aarzelen liet ze het in de prullenbak vallen. Ze hoefde zijn smeergeld niet.

Misschien had ze toch beter even moeten lunchen. Haar maag rammelde. Ze tuurde in de voorraadkast en zocht de planken af, op zoek naar iets eetbaars. Uiteindelijk tikte ze de deur met haar hiel dicht en pakte een appel van de fruitschaal. Ze wreef hem schoon langs haar mouw en nam een hap.

‘Kindje, toch!’

Gwen verslikte zich in het stukje appel en voelde het in haar keel blijven steken. Ze sloeg zichzelf hoestend op de borst tot het losschoot.

Emily kwam vanuit de bijkeuken de keuken binnen en zette een krat aardappelen op het aanrecht. Ze liep om de tafel heen terwijl ze haar mollige handen aan haar schort afveegde. ‘Wanneer heeft hij dat gedaan?’

Nog voor Gwen kon wegduiken, sloot ze haar vingers ferm rond haar kaak en draaide haar gezicht naar het licht toe. ‘En waarom ben je niet naar mij toe gekomen?’

Gwen duwde Emily’s hand weg en wreef over haar kaak. ‘Waarom wel? Ik ben alleen gevallen.’

Emily trok een gezicht dat het midden hield tussen afkeuring en medeleven. ‘Ja, ja.’ Ze trok de lade onder het fornuis open en haalde er een snijplank uit die ze op tafel neerlegde. ‘Ga je me nog vertellen wat er echt gebeurd is?’

Nee. Ze wilde het er niet over hebben. ‘Het was mijn schuld, oké?’ Ze drukte haar nagels door de schil van de appel heen, had op slag geen honger meer.

‘Gwendy...’

Gwen boog haar hoofd en drukte de rug van haar hand tegen haar mond. Een troebel waas viel voor haar ogen. Ze knipperde het weg. ‘Het gaat beter met hem. Echt. Hij vond het zelf ook verschrikkelijk.’

‘Dat zegt hij altijd. Hoe kun je zo naïef zijn?’

‘Naïef?’ Ze trok haar neus op. ‘Je begrijpt het niet. Jij niet, en Xander al helemaal niet.’

‘Ik probeer je alleen te helpen.’

‘Nee.’ Ze schrok van de hardheid in haar stem en dempte hem enigszins. ‘Hij is mijn vader. Je weet dat hij ook zo zijn goede kanten heeft. Als zelfs ik hem in de steek laat dan heeft hij niemand meer.’

‘En juist daarom ben jij degene die hij keer op keer pijn doet. Je staat te dichtbij.’

‘Hij bedoelt het helemaal niet zo. Hij is gewoon... verdrietig, en dat uit hij op de verkeerde manier. Hij rouwt, maar het gaat beter. Dat zie ik.’

Emily sloeg hoofdschuddend haar armen over elkaar. ‘Hij rouwt al jaren, en nee, het gaat niet beter. Ik zie wat jij niet wilt zien. Het wordt tijd dat hij hulp gaat zoeken.’

Gwen perste haar lippen op elkaar. Emily bemoeide zich met familie zaken. Ze was niet eens familie, alleen een huishoudhulp.

Vrijwel meteen schaamde ze zich voor haar eigen gedachten. Natuurlijk werd Emily wel als familie beschouwd. Ze was vaak genoeg dankbaar geweest voor alles wat zij voor de familie deed. Het werd alleen wat minder prettig wanneer ze zelf onderwerp van de bemoeienissen was.

Gwen zuchtte vermoeid. Ze moest zich niet afreageren op de verkeerde mensen. ‘Ik snap dat je bezorgd bent, het is alleen... Je begrijpt het gewoon niet.’

‘Gwen...’

Gwen hield haar handen op en liep achteruit bij Emily vandaan. ‘Dat geeft niet. Zolang ik het maar begrijp.’ Je liet je familie niet in de steek. Waar haalde iedereen toch het lef vandaan dat telkens weer van haar te willen vragen?

Ze draaide zich om.

‘Wacht nou e-’ Emily hield abrupt haar mond, en Gwen bleef staan. De deur van de keuken stond open. Het licht vanaf de gang werd geblokkeerd door een gedaante in een ravenzwart gewaad. Ze keek vanaf de zoom omhoog en bleef steken bij de ketting die hij rond zijn hals droeg. Onderaan bungelde een gouden zandloper, niet groter dan de helft van haar pink. Haar vader had precies zo’n zelfde. Een symbool voor de taak die hem was opgelegd. De Zielverzamelaar. Of in dit geval diens superieur.

5

‘Dus hier hangen jullie uit,’ zei Mikael toen hij de keuken binnenliep. Zijn stem klonk als een laag gerommel van de donder. Zijn blik gleed door de ruimte en bleef zowel bij Emily als bij haar even rusten. Ze boog haastig haar hoofd om oogcontact met de Raadsheer te vermijden. Haar hartslag versnelde. Ze luisterde naar het rammelen van de ketting dat haar naderde, en vlak voor haar verstomde.

Ze kon nog net de zoom van zijn gewaad zien, en de rand van zijn schaduw die over haar schoenen viel. In stilte telde ze de secondes die verstreken, tot de Raadsheer zijn interesse verloor en verder liep. Pas toen hij op ruime afstand van haar was, durfde ze voorzichtig omhoog te kijken. Zijn haar was net gesponnen zilver in het licht van de lampen.

Ze had gedacht dat haar vader ontboden zou worden, zij allemaal misschien. Dat Mikael zelf de moeite had genomen om langs te komen, was geen goed teken.

‘Waar is je vader, Gwendolyn?’ vroeg hij zonder naar haar om te kijken. ‘Ik moet hem spreken.’

‘Hij is aan het werk.’ Dat hoopte ze tenminste. ‘Waar ehm... waar gaat het over? Kan ik iets doorgeven?’

‘Nee.’ Hij nam plaats aan de keukentafel en roffelde verveeld met zijn vingers tegen de rand ervan. ‘Ik wacht wel even.’

Niemand reageerde. Niemand verroerde zich. Niemand durfde zelfs maar adem te halen.

Uiteindelijk was het Emily die de stilte verbrak. ‘Wilt u... kan ik iets te drinken voor u inschenken?’

‘Nee, bedankt,’ zei Mikael toonloos. Het geroffel met zijn vingers stopte. Hij legde zijn hand plat op tafel. ‘Misschien kun je kijken waar Benjamin uithangt.’

Emily aarzelde en keek hulpeloos naar Gwen. Ze wilde haar niet alleen achterlaten met die Raadsheer en als Gwen heel eerlijk was dan wilde ze zelf ook niet alleen achtergelaten worden. Toch knikte ze naar de deur. *Gz.* Hoe eerder haar vader erbij gehaald werd, hoe eerder Mikael hier weer weg was.

Dat leek ook Emily te beseffen. ‘Een moment,’ zei ze en ze haastte zich de keuken uit.

De deur viel achter haar dicht. Geen ongemakkelijkere stilte had kunnen volgen.

Mikael begon weer ongeduldig met zijn vingers op de tafelrand te tikken. Hij tikte elke seconde aan, als een levende klok die de tijd wegtikte, en elke seconde was meer zenuwslopend dan de vorige. Ze voelde dat hij haar gadesloeg, maar durfde niet te kijken om te controleren of dat waar was.

Na een hele minuut hield ze het niet meer. ‘Dus, eh...’ Ze gooide haar appel in de prullenbak en veegde haar hand af aan haar broek. ‘Ik denk dat ik ook maar eens...’

‘Wie heeft dat gedaan?’

Ze hoefde niet te vragen waar hij op doelde en wreef bijna onbewust over haar wang. ‘Niemand. Ikzelf. Een beetje ongelukkig gevallen.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij op een langzame toon die impliceerde dat hij wist dat ze loog, maar haar nog een kans gaf de waarheid op te biechten.

‘Heel zeker,’ zei ze benepen.

‘Hm.’

Achter haar klonk gekuch, wat haar verlostte van Mikaels priemende blik, waarmee hij recht in haar ziel leek te kijken. En wie weet, misschien kon hij dat ook wel.

Haar vader liep de keuken in. Zijn kleding zag er al even verfrommeld uit als zijn haar warrig was. ‘Het lijkt me niet dat u helemaal hierheen bent gekomen om mijn dochter uit te horen over dingen die de Raad niet aangaan... Heer.’

‘Nee.’ Hoewel Mikaels gezichtsuitdrukking onveranderd bleef, leek er toch ineens iets hards in verscholen te liggen. ‘Daar kom ik inderdaad niet voor.’ Hij sprak zacht en beheerst, wat misschien nog wel beangstigender was dan wanneer hij had staan schreeuwen. ‘Je hebt deze maand al drie zielen niet opgehaald en je weet vast wel wat dat betekent.’

Dwalende zielen, voor altijd in de vorm van hun laatste gedaante. Geesten. Zelfs zij wist dat.

‘Waarom heb je hen niet opgehaald?’

Haar vader streek langs zijn ongeschoren kaak. ‘Ik was het overzicht kwijt, maar ik probeer het zo snel mogelijk weer op orde te krijgen.’

‘Dat hoop ik voor je. Je verstoort het evenwicht. Dat kunnen we niet gebruiken.’

‘Ik los het op, echt.’

Mikael keek haar vader langdurig aan, zijn mondhoeken iets naar beneden gebogen. Hij volgde met zijn wijsvinger een groef in het

tafelblad en slaakte een diepe zucht. ‘Als dit het enige was geweest, was ik lang zo kwaad nog niet. Maar je hebt verdomme in één dag dertien zandlopers gebroken. Hoe heeft dat in godsnaam kunnen gebeuren?’

Dertien zandlopers. Nog meer dan ze had gedacht. Dertien levens verwoest en nog een honderdtal levens dat daarop had kunnen volgen.

‘Het was een ongeluk,’ zei haar vader met verrassend krachtige stem. ‘Ik struikelde.’

Gwen keek met een ruk naar hem op. Hij keek strak vooruit. Waarom loog hij? Zo maakte hij het er alleen maar erger op voor zichzelf.

‘Je struikelde?’ Mikael vernauwde zijn ogen.

‘Die tegels in de Tijdzaal zijn oud en nodig aan vervanging toe, dat heb ik al eerder gezegd. Levensgevaarlijk, dat blijkt wel weer.’

Mikaels stilzwijgen leek een eeuwigheid te duren. ‘Vooruit,’ zei hij toen. ‘Ik geef je twee weken de tijd om dit op te lossen. Je verzamelt de zielen en je brengt ze naar mij. De dertien van de gebroken zandlopers en de drie die je de afgelopen maand niet hebt opgehaald. Is dat duidelijk?’

Haar vader knikte gehoorzaam.

‘Ik hoef je er niet aan te herinneren wat er gebeurt als je er een mist. Wij krijgen hoe dan ook de hoeveelheid zielen die je ons verschuldigd bent. Het is aan jou om te bepalen welke dat zijn.’

Gwen pikte het onderliggende dreigement feilloos op. Vergat hij er één dan kwam die van hem daarvoor in de plaats. Vergat hij er twee... Ze huiverde.

‘Vroeger was je tenminste nog iets waard, Benjamin,’ zei Mikael terwijl hij opstond van de stoel. ‘Tegenwoordig zorg je alleen nog voor problemen.’ De kilte in zijn stem was al even koud geworden als het ijs in zijn ogen. ‘Er is binnen de Raad al een paar keer over je vervanging gesproken. Ik waarschuw je alvast.’

‘Ik zeg toch dat ik het oplos.’

Mikael lachte, kort en vreugdeloos. ‘Dat moeten we nog maar even afwachten. Twee weken, niet langer.’

Gwen zette haastig een stap opzij om hem erlangs te laten. Hij keek haar in het voorbijgaan heel even aan. Vreemd genoeg verzachtte zijn uitdrukking iets. Hoofdschuddend wendde hij zijn blik af en liep de keuken uit.

Haar vader zette zijn handen op tafel. Zijn schouders zakten naar beneden.

‘Pap?’

Hij keerde zich iets van haar af.

‘Je had niet voor mij hoeven liegen,’ zei ze, ‘maar toch bedankt.’

‘Ach, het is nou ook weer niet zo dat ik verder in ongenade kon vallen.’ Hij trok zijn handen terug en rechtte zijn rug. Waar zijn linkerhand op het tafelblad had gelegen, was nu een roestkleurige veeg te zien.

Gwen reageerde er meteen op. ‘Wat is dat?’

Hij draaide zijn hand om, bekeek zijn vingers en vouwde ze naar binnen. ‘Niets.’

Ze liep dichterbij. ‘Waar komt dat vandaan?’

Hij drukte zijn hand tegen zijn zij zoals ze hem al een paar keer eerder had zien doen vandaag en zakte sissend neer op een van de stoelen. ‘Het is niets, zeg ik toch.’

‘Het ziet er anders niet uit als niets.’ Ze trok zijn hand weg en sloeg de flarden van zijn gewaad opzij. De stof voelde warm en kleverig en haar vingers kleurden net zo rood als de zijne. ‘Wanneer is dit gebeurd? In de Tijdzaal?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Daarvoor al.’ Hij richtte zijn blik op naar het plafond. ‘Ik kan niet meer, Gwen,’ fluisterde hij. ‘Ik kan dit niet meer.’

Gwen scheurde het gewaad verder kapot om de wond te bekijken en onthulde een doordrenkt stuk verband dat hij provisorisch aan zijn zij had vast getapet. Bloed lekte er langs alle kanten onder vandaan. Voorzichtig peuterde ze het los, haalde het weg en haperde toen ze

het gapende gat ontdekte. Ze vloekte binnensmonds. ‘Waarom heb je dit niet gezegd? Zo kun je je werk helemaal niet doen. Mikael had dit moeten weten. Xander –’

‘Nee,’ zei hij bars. Hij ademde scherp in. ‘Niet Mikael. Niet Xander.’

‘Waarom Xander niet?’

‘Omdat ik hem niet vertrouw.’

‘Pap...’ Gwen deed geen enkele moeite de afkeuring uit haar stem te weren. ‘Mensen stoppen niet met sterven omdat jij even geen tijd voor hen hebt. Iemand moet het overnemen. Xander is daarvoor opgeleid.’

Hij bracht zwak zijn hand naar zijn gezicht en drukte zijn vingers tegen zijn gesloten oogleden, waarbij hij rode afdrukken achterliet. Het kon niet anders of hij wist dat ze gelijk had. Hij was alleen te koppig om dat toe te geven.

Ze zuchtte. ‘Laat me dan in elk geval Emily erbij halen zodat ze hiernaar kan kijken. Als je er zo mee blijft rondlopen, gaat het nog ontsteken.’

Het duurde even voor hij reageerde, ook al was het met niet meer dan een minimaal knikje.

6

Oude klok, rode fauteuil, tv die een voetbalwedstrijd uitzond. Gwen liet de scherf zakken en legde hem op de derde stapel, bij de andere scherven die precies hetzelfde beeld vertoonden. Geeuwend wreef ze in haar ogen en zocht een willekeurig ander stuk glas uit.

‘Alsjeblieft,’ prevelde ze, hopeno dat het een nieuw beeld ging zijn. Ze bracht de scherf tot vlak voor haar gezicht en tuurde erin. Het enige wat ze zag, was een smetteloos witte ziekenhuiskamer. ‘Verdomme.’ Ze smheet de scherf bovenop de vijfde stapel. Daarbij brak hij dwars doormidden. Ze schoof de ongesorteerde scherven en het dertiental bronzen naamplaatjes dat voor haar op de tafel lag iets aan de kant en pakte haar mobieltje. Het beeldscherm lichtte op. Xander had haar nog steeds niet teruggebeld terwijl ze toch zeker tien voicemailberichten had ingesproken.

Ze borg de telefoon op en leunde achterover. Haar wangen gloeiden. Het was bloedheet in de woonkamer en haar ogen prikten

van het brandende haardvuur. Af en toe hoorde ze de klok op de schouw een paar keer slaan. Ze weigerde om te tellen hoe laat het was. Eerst moesten die scherven uitgezocht worden. Eerder stond ze het zichzelf niet toe om naar bed te gaan.

De deur gleed open en Emily liep de kamer binnen. In het voorbijgaan streek ze teder met haar vingers door Gwens haar. ‘Het is al laat, meisje. Waarom ga je niet slapen?’

‘Hm-mm.’ Gwen sloeg haar hand voor haar mond om een volgende geeuw te verbergen. ‘Ik ga zo. Hoe gaat het met mijn vader?’

‘De dokter is net weg. Hij komt er wel weer bovenop. Voor nu moet hij rust houden.’

Wat betekende dat hij voorlopig niet mocht werken. Gwen stak haar hand uit naar een nieuw stuk glas en pakte het op. Ze kon beter zo veel mogelijk voorbereidend werk doen. Ze draaide de scherf zonder erin te kijken, zond eerst een mentale smeekbede de wereld in; *alsjeblijft, alsjeblijft, alsjeblijft...* en keek.

Dit keer zag ze een lange straat met aan weerskanten brandende lantarenpalen en rijen geparkeerde auto’s. Ze leunde verrast naar voren bij het zien van de nieuwe omgeving en zo snel als ze kon zonder zich te snijden, speurde ze de tien stapels door die ze al had verdeeld.

Geïrriteerd smeed ze de scherf op de zevende stapel waar alle andere scherven precies hetzelfde beeld vertoonden. Blijkbaar was een van de Onsterfelijken aan het wandelen geslagen. De zoveelste tegenslag beroofde haar van haar laatste restje energie. Ze liet de scherven liggen en vouwde haar handen rond haar theemok, blies erin terwijl ze over de rand naar Emily keek, die de troep opruimde die zij had gemaakt. Zonder een slok te nemen, zette ze de mok terug. ‘Emily, laat dat liggen, dat doe ik wel.’

Emily pakte een kleed van de bank en vouwde het op. ‘Ik kan het toch niet zo achterlaten?’

‘Natuurlijk wel. Ga naar huis. Je dienst zit er allang op.’

‘En je vader dan?’ Ze legde het kleed terug in de kast. ‘Straks gebeurt er iets.’

‘Er gaat niets gebeuren en als dat wel zo is dan bel ik de dokter. Slaapt hij?’

Emily stak haar handen achter haar schort, wat ze altijd deed wanneer ze aarzelde. ‘Hij is nog wakker,’ zei ze. ‘Eigenlijk vroeg hij naar je moeder.’

Gwen, midden in de handeling haar theemok weer op te pakken, stootte die omver. Hete thee gutste over de tafel heen en druppelde op haar broek. ‘Mijn moeder?’

‘Pas op, Gwen!’ Emily schoof haar met stoel en al iets aan de kant. ‘Kijk nou toch.’ Ze klakte met haar tong en gooide een doek over de plas heen.

Gwen stak haar wijsvinger door het oortje van de lege mok, liet hem heen en weer bungelen. ‘Vraagt hij vaker naar haar?’

‘Geef hier.’ Emily griste de mok uit haar hand voor ze hem kapot kon laten vallen. Ze haalde haar schouders op. ‘Zo af en toe, ja.’

‘Hij klampt zich nog steeds aan haar vast terwijl hij moet loslaten,’ murmelde Gwen afwezig. Het voelde vreemd om dat hardop te zeggen. Normaal waren het anderen die dat juist tegen haar zeiden.

‘Ach, wijfie...’ Emily wist dondersgoed dat dat niet haar woorden waren en dat ze ze ook helemaal niet meende.

Gwen schudde haar hoofd en stond op. ‘Ik ruim het verder wel op. Ga jij nou maar naar huis.’

Emily verroerde zich niet. ‘En dan? Geef je hem dan haar ziel?’

‘Als het hem troost biedt.’

‘Het biedt hem geen troost. Dat denkt hij alleen. In werkelijkheid rijt je telkens opnieuw een ongeheelde wond open. Hoe kan die dan ooit genezen?’

Dat kon niet. ‘Sommige wonden wil je niet laten genezen. Opdat we nooit vergeten.’

‘Gwen!’ Emily keek naar haar met een mengeling van schok en ongelooft.

Gwen beet hard op de binnenkant van haar wang. Het was niet haar bedoeling geweest dat hardop te zeggen.